

Koncem léta 2015 jsem jako lékař-záchranář šel k pacientnce po černé podlaze, která končila černými schody, na jejichž konci byla opět opět černá podlaha, takže jsem schody neviděl, resp. přehlédl. Bohužel jsem klopýtl a zlomil si poslední hrudní obratel. Byla to tzv. kompresivní fraktura, což znamená, že obratel byl snižen asi na polovinu původní velikosti. Celkem bez větších obtíží jsem se z tohoto úrazu vyléčil a začátkem listopadu zase začal pracovat na Záchranné službě. Začátkem roku 2016 jsme ale vyjeli k případu a záchranářské auto jelo přes horizont v relationě velké rychlosti a prudčeji dosedlo na zadní část. Nejednalo se o dopravní nehodu, skutečně jen prudší dosednutí. Začala mne bolet záda, v oblasti bederní páteře, ale nevěnoval jsem tomu velkou pozornost, sloužil jsem i přes bolest měsíc a půl. Problémy se ale zhoršovaly, navštívil jsem neurologii v jiné nemocnici, byla diagnostikována fraktura dalších dvou až tří bederních obratlů a na doporučení primáře jsem byl indikován k tzv. vertebroplastice, tj. vycementování a vyztužení 3 zlomených obratlů v bederní oblasti. Kolem Velikonoc jsem nastoupil k výkonu na neurochir. odd. NNH. Přiznám se, že jsem strach neměl, nebo alespoň nijak přemrštěný, jako zdravotník s 25 letou praxí jsem dokázal odhadnout průběh atd. O to více jsem byl překvapen, když se na nemocničním pokoji objevil pan Mgr. Daniel Smetana, nemocniční kaplan. Jsem věřící člověk, katolík, ale spíš bych se řadil do obecné kategorie křesťanství. Myslím si, že rozdíly v jednotlivých křesťanských církvích nejsou nějak příliš důležité, spíše marginální. Dle mého názoru je dobré mít „mozek i srdce na správném místě“ a hledat to, co jednotlivé církve spojuje a ne co rozděluje. To ale jen na okraj.

Spanem kaplanem to byl velice příjemný rozhovor. Málokdy se člověk setká v dnešní uspěchané a někdy až nezdravě hektické době s někým, který řekne: „Nezdržujete mne, jsem tu pro vás.....“ Podotkl bych ještě za něj: „A to nezištně !!!!!“ Nejedná se o jeho případě o povinnost, ale o laskavost a nabídnutou ruku k duchovní a tedy i duševní pomoci, rozhovoru, společné motlibě apod. Na mnoha duchovních otázkách jsme se shodli, bylo pro mne nesmírně zajímavé slyšet jeho názor na duchovní pomoc pacientům a nemocným.

Domnívám se, že tato pomoc v naší zemi chybí, jednak ve zdravotnických zařízeních, ale i pro běžný život. Je to bohužel daň za 40 let ateistického, totalitního komunistického režimu, alespoň si to myslím. O to více jsem rád, že duchovní služby v osobě pana kaplana skutečně fungují v nemocnici Na Homolce! Je báječné, že vedení nemocnice nemá starosti „jen“ o medicínský a ekonomický management, se kterým má hromadu práce, ale že ji zajímá i duchovní a duševní stránka pacientů, která je velice podstatnou a velice často opomíjenou stránkou k jejich uzdravení.

Závěrem bych chtěl popřát mnoho úspěchů a další rozvoj v této záslužné službě nemocným !!!!!

S díky

MUDr. Marek Jakoubek